

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **D. M. L.,** zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2012, č. j. MV-83596-4/SO-2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 1. 2014, č. j. 15 A 27/2012 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění

I. Vymezení věci a průběh předchozích řízení

[1] Žalobce (dále "stěžovatel") požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželkou. Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra rozhodnutím ze dne 25. 5. 2011 č. j. OAM-4171-55/DP-2011, jeho žádost zamítl podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen "zákon o pobytu cizinců"), protože zjistil, že je evidován v evidenci nežádoucích osob. Odvolání proti tomuto rozhodnutí

zamítl žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále též jen "napadené rozhodnutí"). Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem specifikovaným v záhlaví (dále též jen "krajský soud" a "napadený rozsudek").

[2] Krajský soud na základě uplatněných žalobních bodů posuzoval pouze otázku, zda je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné ve vztahu k námitce neoprávněného vedení stěžovatele v evidenci nežádoucích osob (dále jen „ENO"), kterou zodpověděl záporně, a dále řešil, zda je žalovaný v tomto řízení povinen hodnotit důvodnost zařazení stěžovatele do ENO a v případě zjištění neoprávněnosti zápisu ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců neaplikovat. Uzavřel, že žalovaný není oprávněn přezkoumávat důvodnost vedení žadatele o dlouhodobý pobyt v ENO, neboť o zařazení do této evidence a vyřazení z ní rozhoduje jiný subjekt a žalovaný je tímto rozhodnutím vázán.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[3] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených. Zkoumal přitom, zda netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.") a žádnou takovou vadu neshledal.

[4] Stěžovatel uplatnil kasační stížností výslovně důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Konkrétní výtky jsou však pod tato ustanovení podřaditelné jen zčásti a ve zbytku odpovídají jiným důvodům kasační stížnosti specifikovaným v § 103 odst. 1 s. ř. s., což ovšem jejímu věcnému projednání nebrání.

[5] Z textu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel nesouhlasí s tím, jak krajský soud posoudil otázku, zda je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, což představuje námitku nesprávného právního posouzení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud se přiklání k hodnocení krajského soudu, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného jednoznačně plyne, že přezkoumávat oprávněnost vedení stěžovatele v ENO je oprávněn jiný orgán než žalovaný. Jelikož tím se žalovaný s námitkou neoprávněnosti vedení stěžovatele v této evidenci vypořádal, není v tomto směru jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a krajský soud tedy o přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného uvážil správně. Stěžovatel odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76 (stěžovatel chybně uvedl 2 Afs 212/2006 - 76), dostupné stejně jako ostatní zde zmíněná rozhodnutí tohoto soudu na www.nssoud.cz. Závěry tam uvedené přitom vyznívají spíše proti názoru, jejž hájí: *„je proto třeba, aby nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů byla vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Každý z orgánů, které se otázkou přezkoumatelnosti zabývají, proto má povinnost postupovat tak, aby, je-li to byť i jen ve vztahu k části důvodů přezkoumávaného rozhodnutí možné, se v co největší možné míře zabýval podstatou těchto důvodů"*, což je postup, jaký krajský soud bezezbytku naplnil. Kromě toho se citovaný judikát věnoval posouzení oddělitelnosti nepřezkoumatelných částí rozhodnutí a rozsahu přezkumné pravomoci odvolacího orgánu v daňovém řízení, což jsou otázky, o něž v projednávaném případě nejde.

[6] Další námitkou vytýkal stěžovatel krajskému soudu, že se nezabýval otázkou zákonnosti a důvodnosti jeho vedení v ENO jinými slovy brojil proti jeho závěru, že ji nelze v řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu řešit. Taková výtka je rovněž podřaditelná pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy mezi námitky nesprávného právního posouzení, a nespadá pod nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jak se mylně domníval stěžovatel. Závěr krajského soudu, že se důvodností vedení stěžovatele v evidenci nebude zabývat, je součástí tzv. *ratio decidendi* (rozhodovacím důvodem) a nikoli výsledkem opomenutí či rezignací na povinnost vypořádat i tuto námitku.

[7] Krajský soud vyšel správně ze znění § 56 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, aplikovaného na základě § 46 odst. 3 téhož zákona, podle něhož se (s určitou výjimkou nedopadající na řešený případ) dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže je *„cizinec evidován v evidenci nežádoucích osob“*. Citoval také § 163 odst. 1 písm. e) téhož zákona, podle kterého o označení osoby za nežádoucí, o jejím zařazení do ENO a vyřazení z ní, rozhoduje Ředitelství služby cizinecké policie. Odkázal na judikát Nejvyššího správního soudu v právně obdobné věci, jehož závěry jsou na projednávaný případ plně aplikovatelné (rozsudek ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 As 5/2011 - 72). Nejvyšší správní soud považuje hodnocení krajského soudu za přiléhavé a zákonu odpovídající a zcela se s ním ztotožňuje. Ve správním řízení je třeba respektovat zákonné vymezení pravomoci a působnosti jednotlivých správních orgánů (čl. 79 odst. 1 Ústavy) a je nepřípustné, aby správní orgán, který k tomu není povolán, změnil rozhodnutí orgánu příslušného, případně si o určité otázce učinil úvahu sám, když je zde rozhodnutí, z něhož je s ohledem na § 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, povinen vycházet (*„rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán“*). Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že žalovaný a poté i krajský soud se měly věcně zabývat otázkou zákonnosti a důvodnosti jeho evidování v ENO. Stěžovatel odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu [rozsudek ze dne 1. 3. 2011, č. j. 9 As 6/2011 - 62 (správně mělo být uvedeno 2 As 6/2011 - 62) a usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 9 As 131/2011], z jejichž závěrů ohledně nepřerušování doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se snažil dovodit nezákonnost prodloužení doby jeho vedení v ENO, jež by se podle něho mělo řídit podobnými pravidly. Ty však pro tuto situaci nejsou případné, neboť otázku zákonnosti ani důvodnosti zapsání stěžovatele v ENO v tomto řízení řešit nelze. Námitky tohoto typu by stěžovatel mohl uplatnit případně v žalobě proti nezákonnému zásahu Ředitelství služby cizinecké policie (§ 82 a násl. s. ř. s.), mířící přímo proti jeho vedení v ENO, pokud podněty, jež podal k přezkoumání zápisu v evidenci, nebyly úspěšné.

[8] Nejvyšší správní soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Krajský soud hodnotil v rozsahu stěžovatelem uplatněných žalobních bodů jak přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, tak důvodnost námitky o nezákonnosti vedení stěžovatele v ENO, avšak dospěl k závěru, že z rozhodnutí příslušného orgánu o jeho zařazení do ENO je třeba vycházet, a trvání důvodů pro to nelze v rámci tohoto řízení hodnotit. Žádnou

konkrétní skutečností stěžovatel své tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nepodložil, takže zcela postačí obecné odůvodnění v tomto rozsahu.

[9] Poslední námitkou stěžovatel tvrdil, že důvodně namítal nezákonnost své evidence v ENO, ale žalovaný vyšel při svém rozhodování z nesprávného zjištění o této skutečnosti (otázce), což ovlivnilo zákonnost jeho rozhodnutí, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud ono rozhodnutí na základě žaloby zrušit [mínil uplatnit kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[10] Ani tato výtka nemůže být úspěšná. Žalovaný totiž při svém rozhodování o žádosti stěžovatele o povolení k dlouhodobému pobytu vycházel ze skutkového zjištění, že stěžovatel je evidován v ENO, přičemž tuto skutečnost stěžovatel nezpochybňuje. Sporuje pouze otázku, zda je jeho vedení v takové evidenci v souladu se zákonem. O tom však řízení nebylo vedeno, a to z důvodů popsaných výše. Postavil-li žalovaný (i správní orgán prvého stupně) své rozhodnutí na nesporném zjištění, že v době vydání rozhodnutí byl stěžovatel veden v ENO, nelze při absenci dalších námitek v žalobě a následně v kasační stížnosti (např. že se takový údaj ve spise nenachází nebo že při jeho získávání byla porušena procesní ustanovení), považovat napadená správní rozhodnutí za vadná. Důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) tedy rovněž nebyl naplněn.

III. Závěr a náklady řízení

[11] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že krajský soud dospěl ve svém rozsudku ke správnému závěru o zákonnosti napadeného rozhodnutí a přezkoumatelným způsobem své úvahy uvedl v odůvodnění. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podle § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení neměl úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly, takže mu žádná náhrada nebyla přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2014

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu